

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XIX., číslo 13

3. 7. 2022 / neprodejné

Z OBSAHU	Počátky papežství	06
	Proč by měl každý katolík, který netrpí nouzí, dávat almužnu	09
	Třicet let katolíkem: Lekce, které jsem si osvojil	14

Foto: Tomas_Holecek / Člověk a Věra

Dvanáct a dvaasedmdesát

5. července slavíme svátek dvou svatých bratří: Cyrila, který byl mnichem, a Metoděje, který byl vysvěcen na biskupa. Tito muži nám dali příklad hodný následování a to do té míry, že byli pro svůj život prohlášení nejen za hlavní patrony naší Moravy, ale i za patrony celé Evropy. Proč? Oba byli misionáři, kteří evangelizovali velkou část Evropy. Připravovali liturgické texty ve slovanském jazyce, psané abecedou, které se později začalo říkat *cyrilice*. Liturgický text pro tuto slavnost nám říká: „Pán ustanovil dalších dvě stě sedmdesát (učedníků) a poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst.“ (Lk 10,1) Zdá se tedy, že evangelium je propojeno s těmito dvěma velkými misionáři, protože Ježíš – poslaný Otcem a Duchem svatých – kolem sebe

shromažďoval budoucí misionáře, aby je vysílal do světa. Vždyť vyslal dvanáct apoštolů a dvaasedmdesát učedníků. Ti první by mohli představovat kněze zasvěcené Bohu na základě kněžských a řeholních slibů. Kdo však mohlo být oněch dvaasedmdesát učedníků? Už jste si asi odpověděli. Ano, to jsme my, my všichni křesťané. Ježíš nás posílá všechny. Každý z nás je jeho vyslancem a misionářem. Možná bychom si měli častěji opakovat, že Ježíš posílá každého z nás (ať už patříme k *dvanácti* nebo k *dvaasedmdesáti*) na konkrétní misi, kterou nám svěřuje. Jaké je naše poslání a poselství, které máme předávat ve jménu Ježíše? Máme hlásat království a hlásat mír! Svatý František z Assisi to shrnul do dvou slov: „*Pax et Bonum!*“ (Pokoj a dobro!). Kdy a kde se

můžeme prokázat jako misionáři? Když náš život doma, v práci a všude jinde odráží pokoj a spravedlnost smířeného srdce. Je to svědectví, které musíme vydávat, někdy slovy, ale vždy svým křesťanským příkladem. Svatí Cyril a Metoděj si byli vědomi, že jejich povolání a poslání nejsou ničím jiným než Božím darem. Cyril to vyjádřil modlitbou: „Tvůj je dar, kterým jsi nás poslal, abychom hlásali Kristovo evangelium a konali skutky, které se ti líbí.“ Na přímluvu těchto velkých světců prosme i my, abychom byli misionáři a hlasateli v tomto světě!

*P. Mgr. Juraj Begany, SVD
farní vikář farnost u kostela Všechny
svatých v Praze – Uhřetěvesi*

Nejvyšší soud USA v historickém rozhodnutí o potratech zrušil precedens Roe v. Wade

Nejvyšší soud Spojených států 24. června 2022 zrušil rozsudek ve věci Roe v. Wade historickým rozhodnutím 6:3.

Tím byl zrušen téměř půl století trvající rozsudek, kterým bylo ve Spojených státech stanoveno ústavní právo na potrat. Tímto rozhodnutím mohou demokraticky zvolené orgány jednotlivých států USA svobodně regulovat potraty tak, jak se to dělo v celé americké historii předtím, než Nejvyšší soud tuto otázku federalizoval.

Potratový případ Dobbs vs. Jackson Women's Health Organization ve státě Mississippi je všeobecně považován za nejočekávanější a nejdůležitější rozhodnutí Nejvyššího soudu od doby rozsudku ve věci Roe v. Wade. Ruší tak nejen tento přelomový potratový případ z roku 1973, ale také také rozhodnutí v případě Casey vs. Planned Parenthood (americká síť potratových klinik – pozn. překl.) z roku 1992, které případ Roe potvrdilo.

„Potraty představují hlubokou morální otázku. Ústava nezakazuje občanům jednotlivých států regulovat nebo zakázat potraty. Případy Roe a Casey si tuto pravomoc přisvojily,“ uvádí se ve stanovisku Nejvyššího soudu. „Nyní tato rozhodnutí rušíme a vracíme tuto pravomoc lidem a jejich voleným zástupcům.“

Stanovisko k případu Dobbs napsal soudce Samuel A. Alito Jr., ke kterému se připojili přísedící soudci Clarence Thomas, Neil M. Gorsuch, Brett M. Kavanaugh a Amy Coney Barrettová. Thomas a Kavanaugh podali souhlasná stanoviska. Předseda Nejvyššího soudu John Roberts podal souhlasné stanovisko k rozsudku. Přísedící soudci Stephen Breyer, Sonia Sotomayorová a Elena Kaganová vyjádřili nesouhlas.

„Zrušením rozsudků Roe a Casey se tento soud zpronevěřuje svým hlavním zásadám. Se zármutkem – kvůli tomuto soudu, ale především kvůli mnoha milionům amerických žen, které dnes přišly o základní ústavní ochranu – vyjadřujeme nesouhlas,“ uvádí se v disentančním stanovisku.

Rozhodnutí nezakazuje ani nekriminalizuje potraty, ani neuznává ústavní

Soudci Nejvyššího soudu USA. Foto: Fred Schilling, SCOTUS

právo nenarozeného dítěte na život. Jedním úderem však soud svým rozhodnutím smetl zakořeněné právní překážky, vytvořené a přísně prosazované federální justici, které po desetiletí bránily státům jako je Mississippi, výrazně omezit nebo zakázat zabíjení nenarozených dětí.

Tímto rozhodnutím se v USA otevírá nová éra potratové politiky, jejíž bojiště se nyní přesouvá do zákonodárných sborů na úrovni států. Demokraticky zvolené orgány nyní mohou svobodně diskutovat a regulovat potraty podle svého uvážení, jak se to dělo v celé americké historii předtím, než Nejvyšší soud tuto otázku federalizoval.

Rozhodnutí zároveň představuje přelomový okamžik pro katolickou církev a pro pro-life hnutí ve Spojených státech, kteří usilovali o zrušení rozsudku Roe v. Wade od 19. ledna 1973, kdy bylo toto přelomové rozhodnutí přijato v poměru 7:2.

„Amerika byla založena na pravdě, že všichni muži a ženy jsou si rovni a mají Bohem dané právo na život, svobodu a mohou usilovat o štěstí,“ uvedli ve společném prohlášení po zveřejnění stanoviska arcibiskup Jose H. Gomez z Los Angeles a arcibiskup William E. Lori z Baltimoru.

„Tuto pravdu rozhodnutí Nejvyššího soudu USA ve věci Roe v. Wade, které le-

galizovalo a normalizovalo ničení nevinného lidského života, popřelo,“ uvádí katolictví biskupové. „Dnes děkujeme Bohu, že soud toto rozhodnutí zrušil.“ Gomez je předsedou Konference katolických biskupů USA (USCCB) a Lori je předsedou Výboru USCCB pro aktivity pro-life.

„Dnešní rozhodnutí je také plodem modliteb, obětí a podpory z řad mnoha obyčejných Američanů. Během těchto dlouhých let miliony našich spoluobčanů pokojně spolupracovaly na vzdělávání a přesvědčování svých sousedů o nespravedlnosti potratů, poskytovaly péči a poradenství ženám a usilovaly o prosazení alternativ k potratům, jako jsou adopce, pěstounská péče a veřejné politiky, která skutečně podporuje rodiny,“ pokračuje prohlášení.

„Dnes sdílíme jejich radost a jsme jim vděční. Jejich práce pro život odráží vše, co je v naší demokracii dobré, a hnutí pro-life si zaslouží být zařazeno mezi velká hnutí za sociální změny a občanská práva v dějinách našeho národa.“

Rozhodnutí je v souladu s uniklým návrhem

Výsledek Dobbsova případu nebyl velkým překvapením, protože konečné stanovisko se v podstatě podobalo návrhu, který soudce Alito sepsal v únoru, a který 2. května unikl do tisku.

SLOVO KNĚZE

V případě Roe v. Wade soud rozhodl, že státy nemohou zakázat potraty před dosažením životaschopnosti plodu, kterou soud určil na 24. až 28. týden těhotenství. Téměř o 20 let později soud potvrdil rozsudek v případě Planned Parenthood v. Casey. V rozhodnutí z roku 1992 se uvádí, že státy sice mohou regulovat potraty před životaschopností plodu, ale nemohou prosazovat „nepřiměřenou zátěž“, kterou soud definoval jako „podstatnou překážku v cestě ženy, která chce provést potrat neživotaschopného plodu“.

Mississippijský zákon o gestačním

věku, který byl předmětem případu Dobbs, přímo napadal obě rozhodnutí, protože zakazuje potraty po 15. týdnu, tedy dlouho před stanoveným bodem životaschopnosti. „Rozsudek Roe byl od počátku špatný. Jeho odůvodnění bylo mimořádně slabé a rozhodnutí mělo škodlivé důsledky. Roe a Casey zdaleka nepřinesly celonárodní řešení otázky potratů, ale naopak roznítily debatu a prohloubily rozpory. Je načase vrátit otázku potratů do rukou volených zástupců lidu,“ uvádí se dále ve stanovisku.

církev.cz

„Nadácia Slovakia Christiana“ a portál *Christianitas.sk* vyhlásily anketu s názvem „Christianofób roka“. Výsledky této ankety budou již v době vydání tohoto čísla *Monitoru* známy a abych byl upřímný, jsem zvědav. V době, kdy všelijaká média šermují slovy končícími na ono deklasující –fob, případně –fil, je, myslím, dobré všimnout si i toho kdo nemá rád, popř. se bojí nás křesťanů. Ale o to zase až tak nejde. Taci budou vždy a bude jich dost. Nakonec, náš Pán nás na to připravil dostatečně, stačí se začíst do libovolného evangelia.

Jestliže budeme brát za bernou definici fobie, kterou uvádí *Wikipedie*: „Fobie je úzkostná porucha charakterizovaná chorobným strachem z určitých věcí, situací či jevů, ať skutečných, nebo neexistujících“ a zároveň si vzpomeneme (my věkovitější) na působnost „Oddělení boje s vnitřním nepřítelem“, může nás napadnout, že takového christianofoba nemusíme ani hledat vně církve. I v našich řadách je jich dost. Jen námlou tu máme takové jevy jako je např. celibát, postoj církve k umělému oplodnění a k jednopohlavním svazkům a celému tomu modernímu šílenství, které zní podobně jako BFLMPSVZ, ale i samotné desatero a patero (nebo alespoň některé z nich). Poslední dobou si všímám i jakési fobie z užití slova hřích a zvláště pak sousloví těžký hřích.

Zkusme si tedy nějaký čas prázdnin či dovolené vyhradit na „boj s vnitřním nepřítelem“ a nezabývejme se příliš vnějšími projevy christianofobie (jsou a vždy budou v hojném počtu), ale hledejme, odhalujme a snažme se odstranit strachy vlastní, které nám brání žít autentický křesťanský život. Vždyť v tomto boji máme na své straně celé nebe, takže se dá vyhrát.

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

Silné svědectví rodičů Chiary Corbello Petrillo na Světovém setkání rodin

Rodiče Chiary Corberlly Petrillo, Roberto a Maria Anselma Corbellovi, se podělili o dojemné svědectví víry jejich dcery během svého příspěvku na Festivalu rodin, který je součástí Světového setkání rodin probíhající v Římě od 22. do 26. června. Chiara Corbella Petrillo zemřela v osmadvaceti letech na rakovinu, která jí byla zjištěna v pátém měsíci těhotenství. Odložila léčbu, aby se její dítě narodilo zdravé. Životní příběh Chiary, jejího manžela Enrica a jejich syna Francesca, stejně jako jejich dvou nenarozených dětí, oslovil tisíce lidí v celé Itálii a rozšířil se po celém světě. Beatifikační proces Chiary byl oznámen 13. června 2017, v den pátého výročí její smrti.

Manželé se svěřili s bolestí, které museli čelit ve své rodině, a která poznamenala život obou dcer, Elisy a Chiary. Elisa žije se svými třemi dětmi v severní Itálii, ale boj, kterému musela čelit Chiara, je zanechal „jako Marii u paty kříže“, zároveň je však naučil, jak přijmout kříž a důvěřovat Božímu plánu.

Maria uvedla, že Chiařinu synovi Francescovi, kterému je nyní 11 let, byl v době jejího odchodu teprve jeden rok, ale i během této krátké doby jim Chiara ukázala, jak může člověk v každé životní situaci očekávat maximální štěstí s Bohem jako průvodcem.

„Bylo pro nás těžké doprovodit ji na práh nebe a nechat ji odejít, ale od té chvíle proudila taková milost, která

nám dala nahlédnout do Božího plánu a zabránila nám propadnout zoufalství,“ uvedla její matka. „Chiařin klid nám otevřel okno do věčnosti a dodnes k ní vrhá světlo.“

Papež František se ve své promluvě během Festivalu rodin obrátil k Chiařiným rodičům a jejímu odkazu slovy: „Dověděli jste, že těžký kříž Chiařiny nemoci a smrti nezničil vaši rodinu ani nezničil klid a mír vašich srdcí. Vidíme to na vašich tvářích. Nejste skleslí, zoufalí ani našťvaní na život. Právě naopak! Vidíme ve vás velký klid a velkou víru.“

„Jako manželka po boku svého manžela Chiara jednoduše a spontánně následovala cestu evangelia rodiny,“ dodal Svätý otec. „Chiařino srdce také přijalo pravdu kříže jako dar sebe sama: Její život byl darován rodině, církvi a celému světu.“

Roberto, otec Chiary, uvedl o své dceři, že „tváří v tvář životním zkouškám neutíkala, ale čelila jim s pohledem upřeným k nebi... Každý její krok směřoval k cíli s Boží pomocí a Mariiným vedením, byla odhodlaná ho dosáhnout, přičemž osobní modlitba ji udržovala ve vztahu s Pánem, od něhož přijímala milost, která živila její víru.“

„Kéž je Chiara inspirací na naší vlastní cestě svatosti a kéž Pán podporuje a činí plodným každý kříž, který musí rodiny nést,“ uzavřel papež František.

církev.cz

KDO JE MŮJ BLIŽNÍ?

10. července 2022 – 15. neděle v mezidobí – Lk 10,25–37

Cyrl

Jistí řečníci obcházeli celou židovskou oblast a obviňovali Krista, že Mojžíšova přikázání činí zbytečnými a že sám vykládá nějaké nové nauky. Přichází tedy znalec Zákona a pokouší Krista, aby ho svedl říci něco proti Mojžíšovi: nazývá ho učitelem, ačkoli on sám nechce být vyučován. A protože Pán říkal těm, kdo ho následovali, o věčném životě, používá znalec zákona jeho slova. A protože pokoušel zákeřně, nedostal jinou odpověď než tu, která byla stanovena Mojžíšem: Ježíš mu řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?“

Po těchto slovech je tedy na místě Pánova otázka, kterou pokládá znalci zákona: Kdo z těch tří byl podle tebe bližním toho, který padl do rukou lupičů? Odpověděl: Ten, který mu prokázal milosrdenství. Neboť ani kněz, ani levita nebyli bližními trpícího, ale ten, kdo se nad ním smiloval. K ničemu je kněžská hodnost i znalost Zákona, pokud nejsou potvrzeny dobrými skutky; proto šel za ním a Ježíš mu řekl: Jdi a čiň tak i ty.

Basil

Když říká „celou svou myslí“, nepřipouští její rozdělení na jiné věci: kolik lásky totiž věnuješ věcem nízkým, tolik jí nevyhnutelně nedosahuje celku. Když je nádoba plná vína, kolik z ní vylijete, tolik nebude plná. Tak je tomu i v duši: kolik lásky z ní vylijete na nedovolené věci, o tolik se nevyhnutelně zmenší láska k Bohu.

Řehoř z Nyssy

Schopnosti duše se dělí na tři části. Jeden způsobuje pouze růst a výživu, což se vyskytuje i u rostlin. Druhý umožňuje smysluplné vnímání, které je zachováno v povaze nerozumných zvířat. Dokonalá schopnost duše je však rozumová, a tu vidíme v lidské přirozenosti. Slovem „srdce“ tedy označuje tělesnou přirozenost, neboli vyživování, slovem „duše“ střední, smyslovou přirozenost a slovem „mysl“ nejvyšší přirozenost, schopnost myslet a uvažovat.

Jan Zlatoustý

Všimni si však, jak vyžaduje oba příkazy s téměř stejnými nároky. Mluví totiž o Bohu „z celého srdce“ a o bližním „jako o sobě“. Kdyby se to důsledně dodržovalo, nebylo by ani otroka, ani svobodného, ani vítěze, ani poraženého, ani bohatého, ani chudého, a dokonce ani ďábla bychom vůbec neznali. Neboť plevy by spíše snesly vhození do ohně než ďábel vroucnost lásky, takže všechno překonává vytrvalá láska.

Církev, která jde cestou světa a shromažďuje ty, kdo jsou unaveni a vyčerpáni břemenem hříchu, je hostincem. Tam unavený poutník složí břemeno hříchů, je posílen a posilněn zdravým jídlem, je uzdraven; a to je to, co znamenají slova „a postaráno“. Vše, co je nepříjemné, škodlivé a zlé, je venku, protože uvnitř hostince je jen odpočinek a zdraví.

Jako by řekl: Vidíš-li někoho utiskovaného, neříkej: Jistě je to trosečník. Potřebuje-li však pomoc, ať už je to pohan nebo Žid, necouvejte před ním, ať už ho potká jakékoli zlo.

Augustin

Nebo člověka oloupili o nesmrtelnost, rozdrtili ho tím, že ho přivedli k hříchu, a nechali ho napůl mrtvého: člověk může myslet a poznávat Boha, a proto je živý, ale zároveň ho jeho hříchy oslabují a tísní, a proto je mrtvý; to znamenají následující slova: nechali ho napůl mrtvého.

Samaritán – rodem vzdálený, milosrdenstvím bližní – šel kolem a udělal to, co následovalo: ale přišel k němu jeden samaritánský pocestný. Tímto samaritánem nás chtěl Pán Ježíš Kristus poznat: Samaritán totiž znamená strážce a o něm je řečeno: Ten, kdo bdí nad Izraelem, nedřímá ani nespí (Ž 121,4), neboť ten, kdo vstal z mrtvých, už neumírá (Ř 6,9). Když mu nakonec rekli: „Jsi-li Samaritán, jsi také posedlý zlým duchem“ (srov. J 8,48), popřel, že by byl posedlý, protože věděl, že vyhání zlé duchy, ale nepopřel, že je strážcem nemocných.

Tím rozumíme, že bližní je ten, komu

Francesco Bassano: Dobry Samaritan (1575)

má být prokázána služba milosrdenství, pokud ji potřebuje, nebo by měla být prokázána, pokud ji potřebuje. Z toho také vyplývá, že ten, kdo nám ji má ukázat, je také naším bližním: slovo bližní je totiž vztahové: bližním může být pouze bližní bližnímu. A kdo nevidí, že neexistuje výjimka, které by bylo možné službu milosrdenství odepřít? Jak říká Pán: „Čiňte dobře těm, kdo vás nenávidí“ (Lk 6,27). Je tedy zřejmé, že příkaz milovat bližního zahrnuje i svaté anděly, kteří nám prokazují tak velké služby lásky, a dokonce i sám Pán chce být nazýván naším bližním, když naznačil, že to byl on, kdo pomohl polomrtvému člověku ležícímu na cestě.

Theofylakt

Nebo polomrtvý se nazývá člověk po hříchu. Duše je nesmrtelná a tělo smrtelné, takže polovina člověka podlehla smrti. Neboť lidská přirozenost měla v Kristu naději na dosažení spásy, takže nepodlehla smrti úplně. Adam však zhřešil, smrt vstoupila do světa, ale Kristovým ospravedlněním měla být smrt zničena.

A říká „obešel ho“, neboť zákon přišel a trval do stanoveného času, ale když nemohl uzdravovat, odešel. A všimněte si také, že zákon neměl v úmyslu člověka uzdravit, neboť člověk nemohl od počát-

ku přijmout Kristovo tajemství, a proto se říká, že „náhodou tam šel nějaký kněz“, což se říká o tom, co se neděje úmyslně.

Jan Chrysostom

A tak tento člověk, to jest Adam, ležel zbaven spásné pomoci, potřísněn ranami provinění, a nemohl mu pomoci ani procházející kněz Áron s obětí; neboť

následuje – náhodou tudy procházel nějaký kněz, a když ho uviděl, prošel kolem něho; ani jeho bratr Mojžíš, levita, mu nemohl pomoci zákonem; proto následuje – podobně levita: když přišel na to místo a uviděl ho, prošel dál.

Ambrož

Člověk totiž není bližním na základě pří-

buzenství, ale na základě milosrdenství. Milosrdenství je totiž v souladu s přírozeností. Nic totiž není tak v souladu s přírodou, jako pomáhat společníkovi v přírodě.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catena aurea.sk

ODTUD AŽ NA VĚČNOST: JAK SE PŘIPRAVIT NA NEBE

Náš čas na Zemi je vzácný a krátký, ale náš čas v nebi je věčný – za předpokladu, že se tam dostaneme. Je snadné nechat se strhnout každodenními zkouškami, aktuálními trendy a soudy veřejného mínění. Všichni se tak či onak stáváme obětí těchto věcí. Při rozhodování však musíme brát ohled na svou duši. Stejně jako šetříme na nové auto, splátku hypotéky nebo školné na vysoké škole, musíme dlouhodobě plánovat, i pokud jde o naši duši.

Nejlepší způsoby, jak to udělat, najdeme v katolické církvi. Naše vedení pochází z nebe, protože Bůh si natolik přeje, abychom s ním byli navždy, že kvůli nám zemřel na kříži. S ohledem na to vám představujeme několik každodenních návyků, na kterých můžeme stavět, abyste se lépe připravili na věčnost.

Za prvé, denně zpytujte svědomí. Existuje několik skvělých příruček (pro sezdané, pro svobodné, pro děti atd.), které vydala různá nakladatelství, ale ať už se rozhodnete použít kteroukoli z nich, ujistěte se, že zpytujete své vlastní svědomí, a ne svědomí někoho jiného. Zní to jako podivná rada, ale někteří lidé se při zpytování snaží svou vinu aspoň částečně omluvit slovy „ano, ale“. „Ano, ale ona si začala.“ „Ano, ale on mě k tomu donutil.“ „Ano, ale neměl jsem na výběr.“ Boží spravedlnost je koneckonců dokonalá, ať se nám to líbí, nebo ne. Zpytování zakončete úkonem kajícího.

Za druhé, každý den začínějte a zakončujte modlitbou. Totéž by se dalo říci o protahování těla, protože to napomá-

Foto: Viktorie Supolova / Člověk a Víra

há proudění krve, pružnosti a mnoha dalším aspektům našeho těla. Modlitba pečuje o naše duchovní já, takže se musíme modlit ráno a často a také večer! Svátý Pavel říká, že se máme modlit bez přestání (1Te 5,17), takže bychom měli mít srdce vždy obrácené k Pánu a vést s ním rozhovor. Velká ranní modlitba je zasvěcením se Duchu svatému. Existuje mnoho verzí, ale pokud svůj den odevdáte Bohu, aby začal správně, počínáte si správně už od začátku.

Za třetí se ptejte: „Co by udělal Ježíš?“ Toto smýšlení lze uplatnit ve všech životních situacích od všedních až po ty naprosto šílené. Tento myšlenkový postup nám pomáhá nejen racionálně uvažovat, ale také se v okamžiku rozhodování zastavit a vcítit se do myšlení našeho Pána. Ve chvíli, kdy tuto techniku použijeme, jej prosíme, aby nás vedl. Pomáhá nám odložit světské názory a obléci si nebeské myšlenky. To nás může uchránit před neuváženou a strašlivou chybou nebo jednoduše zklidnit mysl v jinak stresující situaci.

Za čtvrté – a tady je vám katolická církev skutečně ohromnou pomocí – přijímejte svátosti. Chodte ke zpovědi,

kdykoli můžete, a tak často, jak je třeba. Chodte na mši svatou a přijímejte eucharistii. Dodržování příkázání může být pro někoho obtížné, ale právě proto máme zpověď. Chozením na mši svatou prokazujeme Pánu Bohu úctu a respekt, který si zaslouží, a když tak činíme, získáváme milost! Svátost eucharistie můžeme přijímat často!

Existuje mnoho způsobů, jak žít křesťanský život, a toto jsou jen některé z nich. V tomto životě musíme snášet mnoho utrpení, někteří více než jiní (modlete se za ně!), ale s myslí upřenou k věčnosti můžeme projít tímto životem a těšit se na úžasný čas radosti a pozhnaní. Zkoumejte se, modlete se, často myslte na Ježíše a buďte církví, jakou z nás chce mít. Bůh vám žehnej.

Caroline Godin
Catholic 365
Přeložil Pavel Štíčka

Caroline Godin
novinářka, katechetka

POČÁTKY PAPEŽSTVÍ

Původ papežství lze nalézt v rozhovoru Ježíše se Šimonem Petrem v 21. kapitole Janova evangelia, které se tradičně čte během velikonočních svátků. Po otázce „Petře, miluješ mě?“ následuje příkaz „Pas mé ovce“. Papež, pastýř a Petrův nástupce, zastává roli, která nespočívá ve výsadách, ale v oběti.

Při mnoha příležitostech jsem slyšel, že lidé mají vůči papežskému úřadu námitky. Často říkají něco takového: „Prostě nemohu uvěřit, že jeden člověk na zemi, papež, je svatější než všichni ostatní.“

Kdopak kdy řekl, že bezhříšnost je buď předpokladem, nebo důsledkem zvolení papežem?

Papež a papežství

Papež, římský biskup, je nástupcem Petra, který v posledních letech svého života vedl křesťany ve věčném městě. A zde se objevuje zajímavá skutečnost. Žádné ze čtyř kanonických evangelií (nemluvě o *Skutcích apoštolů* a *listu Galatským*) se nesnaží zakrýt skutečnost, že Petr často a hodně hřešil.

Mimochodem, kdyby „patriarchální a panovační“ představitelé rané katolické církve pozměnili příběh o Ježíši, jak někteří naznačují, nemyslíte, že by tyto nepřijemné příběhy „opravili“?

Přestože jsou všichni zajedno v tom, že Petr byl slabý a nedokonalý, shodují se také na tom, že mu byla svěřena jedinečná odpovědnost. Pouze Petrovi změnil jméno sám Ježíš (ze Šimona na *Petra*, což znamená *skála*). Pouze Petrovi Kristus na Zelený čtvrtek večer řekl: „Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím“ (L 22, 31–32). A když Ježíš po vzkříšení připravil apoštolům ryby k jídlu (J 21), pouze Petrovi položil otázku „miluješ mě?“.

Rozhovor Petra se vzkříšeným Kristem

Proč mu však Ježíš položil stejnou otázku třikrát? Možná Petr potřeboval odčinit své trojí zapření Krista trojím vyznáním lásky. Možná, že vzhledem k tomu, že se Petr v minulosti mýlil, chtěl mít Pán opravdu jistotu, že se mu to podařilo. Tady je pointa...

„Petře, způsobem, jak můžeš vyjád-

Nicolas Poussin: Pas mé ovce (17. století)

řit pokání za svůj hřích a lásku ke mně, bude pasení mých ovcí. Pamatuji, že to nejsou tvoje ovce, ale moje. Postarej se o ně kvůli mně. Udělej pro ně to, co jsem pro ně dělal já. Nechci, abys je jenom krmil. Chraň je. Polož za ně svůj život, bude-li to nutné.“

Od rybáře k univerzálnímu pastýři

Petrova role pastýře je svým způsobem jedinečná, protože je univerzální. Navzdory jeho lidské křehkosti je mu svěřena péče o všechny církve. A pokud bereme L 22,31–32 vážně, je povolán být pastýřem všech pastýřů. To je velká zodpovědnost. Ve skutečnosti je to drtivé břemeno, které by on ani jeho nástupci nikdy nemohli unést pouze svými lidskými silami.

Proto se za papeže (což znamená *papa* neboli *otec*) modlíme při každé katolické eucharistii na celém světě – potřebuje milost Ducha svatého, aby mohl plnit svou úlohu. Ta část o Petrovi, který rozpráhl ruce, aby ho jiní vedli tam, kam on sám nechce – to se netýká jen jeho ukřižování za císaře Nerona, ale každodenního pokládání života za své stádo, „bílého mučednictví“, které jsme tak

jasně viděli v znaveném, ale vytrvalém svědectví svatého Jana Pavla II. v jeho posledních letech.

Pastýř mnoha pastýřů

V jiném ohledu však Petrova role pastýře není ojedinělá. Je příkladem pro nás, ovce, kteří jsme povoláni stát se sami pastýři a vůdci, a to navzdory vlastní křehkosti a hříšnosti. Někteří jsou povoláni stát se biskupy, nástupci apoštolů, kterým je svěřena pastýřská péče o část Kristova stáda. Někteří jsou povoláni stát se kněžími či jáhny, kteří pomáhají biskupovi v jeho apoštolském poslání. Někteří jsou povoláni za katechety, duchovní a učitele mládeže, kteří se také podílejí na pasení ovcí.

A většina z nás je povolána být rodiči, pastýři toho, co Druhý vatikánský koncil nazývá „domácí církví“. Rodiče, říkají svatý Tomáš Akvinský a svatý Jan Pavel II., mají pastorační úlohu podobnou úloze faráře. Jan Pavel II. ve svém listu *Familiaris consortio* dokonce říká, že křesťanští rodiče vykonávají „pravou službu církve“.

dokončení na str. 8

CO BYSTE MĚLI VĚDĚT A SDÍLET O SVATÉ KATEŘINĚ SIENSKÉ

Svatá Kateřina Sienská je světice, mystička a učitelka církve. Zde je osm věcí, které byste o ní měli vědět a podělit se o to s ostatními.

Je to světice, mystička a učitelka církve a také patronka Itálie a Evropy, její svátek slavíme 29. dubna. Kdo byla a proč je její život tak významný? Zde je 8 věcí, které byste měli vědět a podělit se o ně s ostatními...

1. Kdo je svatá Kateřina Sienská?

V roce 2010 papež Benedikt uspořádal audienci, při níž se zabýval základními fakty z jejího života:

Narodila se v italské Sieně roku 1347 ve velmi početné rodině a zemřela v Římě roku 1380.

Když bylo Kateřině 16 let, pod vlivem vidění sv. Dominika vstoupila do ženské větve třetího řádu dominikánů.

Žila sice doma, ale potvrdila svůj slib panenství, který složila soukromě ještě jako mladistvá, a věnovala se modlitbě, pokání a skutkům lásky k bližním, zejména ve prospěch nemocných.

Podle dat jejího narození a úmrtí si všimněme, že se dožila pouhých 33 let. Přesto se během jejího života událo mnohé!

2. Co se stalo poté, co svatá Kateřina zahájila řeholní život?

Poměrně hodně věcí. Sv. Kateřina byla vyhledávána jako duchovní vůdkyně a sehrála roli při ukončení avignonského papežství (kdy papež, ač stále římský biskup, ve skutečnosti sídlil ve francouzském Avignonu).

Papež Benedikt vysvětluje: Když se rozšířila pověst o její svatosti, začala se věnovat intenzivnímu duchovnímu vedení lidí ze všech oblastí života: šlechticů a politiků, umělců i obyčejných lidí, zasvěcených mužů a žen i řeholníků, včetně papeže Řehoře XI., který v té době pobýval v Avignonu a jehož energicky a účinně nabádala k návratu do Říma. Hodně cestovala, aby se zasadila o vnitřní reformu církve a podpořila mír mezi státy.

Giovanni di Paolo: Sv. Kateřina Sienská si vyměňuje své srdce s Kristem (1460)

Také z tohoto důvodu se papež Jan Pavel II. rozhodl prohlásit ji za spolupatronku Evropy: kéž starý kontinent nikdy nezapomene na křesťanské kořeny, které jsou u počátků jeho pokroku, a nadále čerpá z evangelia základní hodnoty, které zajišťují spravedlnost a harmonické soužití.

3. Čelila za svého života opozici?

Papež Benedikt vysvětluje: Stejně jako mnozí další světcí i Kateřina poznala velké utrpení. Někteří si dokonce mysleli, že by jí neměli důvěřovat, a zašlo to až tak daleko, že ji v roce 1374, šest let před její smrtí, dominikánská generální kapitula předvolala do Florencie, aby ji vyslechla.

Za jejího duchovního vůdce určili Rajmunda z Capuy, vzdělaného a pokorného mnicha a budoucího generálního magistra řádu. Ten se stal jejím zpovědníkem a také „duchovním synem“ a napsal první úplný životopis světice.

4. Jak se její odkaz vyvíjel v průběhu času?

Papež Benedikt vysvětluje: Svatořečena byla v roce 1461. Učení Kateřiny, která se s obtížemi naučila číst a v dospělosti se naučila psát, je obsaženo v *Dialogu s Boží Prozřetelností* neboli *Libro della Divina*

Dottrina, mistrovském díle duchovní literatury, v jejich *Dopisech* a ve sbírce jejich modliteb.

Její učení je obdařeno tak vynikajícími vlastnostmi, že ji v roce 1970 služebník Boží Pavel VI. prohlásil za učitelku církve, což je titul, který byl přidán k titulům spolupatronky města Říma – na přání blahoslaveného Pia IX., a patronky Itálie – v souladu s rozhodnutím ctihodného Pia XII.

5. Kateřina uvedla, že prožívala „mystické manželství“ s Ježíšem. Co to bylo?

Papež Benedikt vysvětluje: Ve vizi, která byla stále přítomna v Kateřinině srdci a myslí, ji Panna Maria představila Ježíši, který jí dal nádherný prsten a řekl jí: „Hle, zasnuhuji Tě sobě, Tvému Stvořiteli a Spasiteli ve víře, což až do dne, kdy budeš slavit svou věčnou svatbu se mnou v nebesích.“ (Bl. Rajmondo z Capuy, S. Caterina da Siena, *Legenda maior*, č. 115, Siena 1998).

Tento prsten však nebyl viditelný nikomu jinému než Kateřině.

Na této výjimečné příhodě vidíme životně důležitý střed Kateřinina náboženského citění a celé autentické spirituality: kristocentrismus.

Giovanni di Paolo: Svatá Kateřina Sienská diktující své dialogy (1447–1449)

Kristus byl pro ni jako manžel, s nímž má vztah důvěrnosti, společenství a věrnosti; byl to její milovaný, kterého milovala nade všechna ostatní dobra.

Toto hluboké spojení s Pánem ilustruje další epizoda ze života této vynikající mystičky: výměna srdcí.

Podle Rajmunda z Capuy, který nám předal informace, jež byly Kateřině svěřeny, se jí zjevil Pán Ježíš, který „držel ve svých svatých rukou lidské srdce, jasné červené a zářící“. Otevřel jí bok a vložil do ní srdce se slovy: „Nejdražší dcero, jako jsem ti onedlou vzal tvé srdce, tak ti teď, jak vidíš, dávám své, abys s ním mohla žít navěky“ (ibid.). Kateřina skutečně žila podle slov sv. Pavla: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“ (Ga 2,20).

6. Co se z toho můžeme naučit a co můžeme uplatnit ve svém životě?

Papež Benedikt vysvětluje: Stejně jako světice ze Sieny, tak i každý věřící cítí potřebu přizpůsobit se citům Kristova srdce, aby miloval Boha a bližního tak, jak miluje sám Kristus.

A my všichni můžeme nechat své srdce proměnit a učit se milovat jako Kristus v důvěrném vztahu k němu – vztahu, který je živěn modlitbou, rozjímáním o Božím slově a svátostmi, především častým a zbožným svatým přijímáním.

Kateřina také patří do zástupu světců oddaných eucharistii, o nichž jsem pojednal v závěru své apoštolské exhortace *Sacramentum caritatis* (srov. č. 94).

Draží bratři a sestry, eucharistie je mimořádný dar lásky, který Bůh neustále obnovuje, aby živil naši cestu víry, posiloval naši naději a rozněcoval naši lásku, aby nás činil stále podobnějšími jemu.

7. Kateřina zažila „dar slz“. Co to bylo?

Papež Benedikt vysvětluje: S darem slz souvisí další rys Kateřininy spirituality.

Vyjadřují mimořádnou, hlubokou citlivost, schopnost dojetí a něhy.

Dar slz měli mnozí světci, kteří obnovovali dojetí samotného Ježíše, jenž neskrýval slzy u hrobu svého přítele Lazara a při zármutku Marie a Marty nebo při pohledu na Jeruzalém během svých posledních dnů na této zemi.

Podle Kateřiny se slzy svatých mísí s Kristovou krví, kterou líčila v živých barvách a symbolických obrazech, jež byly velmi účinné.

8. Svatá Kateřina na jednom místě používá symbolický obraz Krista jako mostu. Jaký je význam tohoto obrazu?

Papež Benedikt vysvětluje: V *Dialogu* s Boží Prozřetelností popisuje Krista neobvyklým obrazem jako most mezi nebem a zemí.

Tento most se skládá ze tří velkých schodů, které tvoří Ježíšovy nohy, bok a ústa.

Při výstupu po těchto schodech prochází duše třemi stupni každé cesty k posvěcení: odpoutání se od hříchu,

praktikování ctností a lásky, sladkého a láskyplného spojení s Bohem.

Draží bratři a sestry, učme se od svaté Kateřiny odvážně, intenzivně a upřímně milovat Krista a církev.

Proto si osvojme slova svaté Kateřiny, jež čteme v *Dialogu* s Boží Prozřetelností na konci kapitoly, která hovoří o Kristu jako o mostu: „Svým milosrdenstvím mírníš spravedlnost. Kvůli ní jsi nás omyl krví. Kvůli milosrdenství ses snížil až k životu se svými tvory. Ty ses pomátl láskou! Nestačilo ti, žeš nosil naše tělo: chtěls také umřít ... Milosrdenství! Srdce se utápí v myšlenkách na tebe, protože kam se podívám, vidím jen milosrdenství.“ (kap. 30, s. 79–80).

Jimmy Akin
novinář

Jimmy Akin
National Catholic
Register
Přeložil Pavel Štíčka

dokončení ze str. 6

Jan 21 – výzva k pasení ovcí

Ať už se nacházíme na kterékoli úrovni, výzva pást ovce a starat se o ně je výzvou k oběti, nikoli výsadou. Přináší chvíle radosti a hlubokého uspokojení, ale i chvíle utrpení. Poud se však z utrpení něčemu učíme, pak tomu, že utrpení je pravou a nezbytnou zkouškou lásky a také jejím nejautentičtější a nejsilnějším vyjádřením.

Nebojme se tedy být pastýři. Dobrý Pastýř nás posílí svým Duchem. A modleme se s vděčností a soucitem za naše pastýře.

Marcellino D'Ambrosio, Ph.D.
profesor teologie, spisovatel, novinář

Marcellino D'Ambrosio
Integrated Catholic Life
Přeložil Pavel Štíčka

PROČ BY MĚL KAŽDÝ KATOLÍK, KTERÝ NETRPÍ NOUZÍ, DÁVAT ALMUŽNU

V kázání na hoře Ježíš hovoří o třech praktikách, které tvoří základ celého duchovního života: modlitba, půst a almužna. Neříká: „Jestli se modlíte... postíte... dáváte almužnu“, ale: „Když se modlíte... postíte... dáváte almužnu“ (Mt 6,2.5 a 16).

O žádném z těchto tří bodů nemluví tak, jako by byl nepovinný. Všechny jsou nutné. Mohli bychom tyto tři praktiky považovat za jakousi trojnožku, a dobře víme, co se stane s trojnožkou, pokud je jedna z nohou slabá nebo chybí.

Modlitba, půst a almužna nám pomáhají překonávat situace, které dusí náš duchovní život a brání nám přinášet dobré ovoce. V Lukášově verzi podobenství o rozsévání jsou tři věci, které dusí slovo: starosti tohoto světa, bohatství a radosti života (srov. L 8,14). Modlitba, almužna a půst jsou pak tři konkrétní léky na tento problém. Modlitba nás zaměřuje na Boha, a ne na starosti našeho života. Almužna nám pomáhá nesoustředit se na bohatství. A půst je lékem proti tomu, abychom se nechali unášet radostmi života. Společně nás chrání před tím, abychom vedli bezvýsledný křesťanský život.

Zde se zaměřím na almužnu, a to ze čtyř důvodů. Za prvé proto, že si myslím, že někdy není vnímána jako součást našeho duchovního života, našeho života „v Duchu“. Za druhé proto, že je podstatným prvkem našeho duchovního života. Za třetí proto, že si myslím, že v zemích prvního světa, kde ji nejvíce potřebujeme, ji velmi zanedbáváme. Za čtvrté proto, že almužna je stejně jako půst formou modlitby. Je to také forma postu.

Obvykle tyto tři formy řadíme za sebou takto: modlitba, půst a almužna, ale pořadí, v němž se jim Ježíš věnuje ve svém kázání, je takovéto: almužna, modlitba a půst. Almužna je na prvním místě, nikoli na posledním (srov. Mt 6,1–18). O všech třech Ježíš mluví jako o „praktikování *dikaionen*“, česky spravedlnosti (Mt 6,1). Mohli bychom si myslet, že učí něco nového, ale není tomu tak. V knize Tobiáš anděl Rafael říká Tobiášovi a Tobitovi: „Dobrá je modlitba, když je doprovázena postem, almužnou a sprá-

Codex Tennenbach: Sv. Klára rozdává almužnu (1492)

vedlností“ (Tob 12,8).

Ježíš svým posluchačům říká, že almužna se má dávat ve skrytosti a že Bůh takovouto almužnu odmění. Jakou odměnu dostaneme? Jednou z těch, které jsou konkrétně zmíněny, je očistění od našich hříchů. Ježíš říká farizeům:

Vy farizeové očistujete číše a mísy zvenčí, ale vaše nitro je plné hrabivosti a špatnosti. Pošetilci! Což ten, který stvořil zevnějšek, nestvořil také to, co je uvnitř? Rozdejte chudým, co je v mísách, a hle, všechno vám bude čisté. Ale běda vám farizeům! Odevzdáváte desátky z máty, routy a ze všech zahradních rostlin, ale nedbáte na spravedlnost a lásku, kterou žádá Bůh. Toto bylo třeba činit a to ostatní neopomíjet (L 11,39–42).

Stejně jako modlitba a půst je almužna nedílnou součástí našeho odvracení se od hříchu a obrácení k Bohu. Když Zacheus činil pokání a obrátil se, dal polovinu svého majetku chudým (srov. L 19,8).

Opět se nejedná o nové učení, neboť totéž čteme v Tobiášovi: „Dobrá je modlitba v pravdě a milosrdenství se spravedlností je lepší než bohatství s bezprávím.

Je lépe prokazovat milosrdenství než shromažďovat zlato. Milosrdenství vytrhuje ze smrti a očisťuje od každého hříchu. Ti, kdo prokazují milosrdenství, budou nasyceni životem. Ti, kdo páchají hříchy a nespravedlnost, jsou nepřátelé vlastní duše“ (Tob 12,8–10). Sirachovec říká, že „voda uhasí planoucí oheň a milosrdenství usmíří hříchy (Sir 3,30). A v knize Přísloví čteme: „Hospodinu půjčuje, kdo se nad nuzným smilovává, on mu odplatí jeho dobročinnost“ (Př 19,17). Bůh dává za almužnu náležitou odměnu. Jako dárcé almužny zachraňuje chudé před fyzickou smrtí, tak Bůh zachraňuje dárcé almužny před smrtí duchovní.

Dříve jsme se zmiňovali o desátkách, a proto je nyní vhodná chvíle vysvětlit, čím se liší od almužny. Desátek je to, co dáváme církvi na její fungování a poslání, co „dáváme do košíku“ při nedělní mši. Almužna je to, co dáváme těm, kteří to vážně potřebují, jako v případě darů lidem v Bejrútu po strašlivém výbuchu v roce 2020. Je důležité chápat rozdíl mezi desátkem a almužnou, abychom si nemysleli, že dáváme almužnu, když dá-

váme pouze desátek.

Farizeové na desátcích lpěli a Ježíš je za to neodsuzoval. Naopak je nabádal, že by měli dávat desátky (srov. L 11,42). Desátky jsou nutné, ale nestačí. V podobenství o farizeovi a celníkovi se farizeus v chrámu modlí takto: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám“ (L 18,11–12). Farizeus se modlí. Postí se. Dává desátky. O almužně se však nezmiňuje. Zdá se, že jeho duchovní trojnožce chybí jedna noha, takže se převrací. V evangeliích není nikdy zmínka o tom, že by farizeus dával almužnu, přestože almužnu přikazoval Zákon (srov. Dt 15,11). Spíše se dozvídáme, že farizeové byli lakomí. Milovali peníze (srov. L 16,14).

Almužna je v první řadě hmotná: peníze, jídlo, oblečení a další věci, které lidé nutně potřebují. Svätý Jan Zlatoústý nám však říká, že almužna zahrnuje vše, co může pomoci druhým, „jako když lékař léčí a moudrý člověk dává radu“.¹ Sv. Beda Ctihodný říká, že dárce almužny je ten, kdo nejen „dává hladovému jídlo a podobné věci, ale také ten, kdo dává hříšníkovu odpuštění, modlí se za něj a kárá ho, navštěvuje ho nějakým nápravným trestem“.² Můžeme dávat těm, kdo jsou chudí duchovně, stejně jako těm, kdo jsou chudí hmotně. Neměli bychom však používat výmluvy typu: „Věnuji svůj čas a nadání. Proto už nemusím dávat ze své peněženky.“

Jak již bylo řečeno, almužna je formou postu a modlitby. Almúžna je formou postu, protože by od nás měla vyžadovat, abychom se něčeho vzdali, abychom přinesli „oběť“. A protože je to oběť, je to také forma modlitby. Tobit říká, že „Milosrdenství je výborným darem pro všechny, kdo je prokazují před tváří Nejvyššího“ (Tob 4,11), a anděl, který se zjevil setníkovi Kornéliovi, mu řekl: „Bůh přijal tvé modlitby a almužny a pamatuje na tebe“ (Sk 10,4). Almúžna je formou uctívání, která může působit proti „modlářství“ chamtivosti (srov. Ef 5,5; Ko 3,5).

Foto: Vojtěch Hlávka / Člověk a Víra

Budeme tedy dávat almužnu. Další otázky jsou následující: Kolik bychom měli dávat a jaká míra chudoby nás omlouvá, když nebudeme dávat? Na tyto otázky nejsou nikde v Písmu svätém uvedeny přesné odpovědi, pouze některé obecné náznaky. Tak Tobit radí svému synovi Tobiášovi takto: „Prokazuj milosrdenství podle toho, jak hodně máš; máš-li málo, neboj se prokazovat milosrdenství i z mála“ (Tob 4,8). Svätý Pavel nám říká, abychom byli ve svých darech velikorysí (srov. Ř 12,8), ale „každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl“ (2K 9,7). Zásadní rada zní: důvěřujte Bohu a nebojte se být štedří.

Kdy je člověk příliš chudý na to, aby dával almužnu? V Lukášově evangeliu Ježíš s uznáním mluví o chudé vdově, která dala do chrámové pokladnice dvě lepty, měděné mince (srov. L 21,1–4). V té době měl vdovin dar hodnotu jednoho kvadrátu, jedné čtvrtiny asu, jedné čtyřiašedesátiny stříbrného denáru, což byla denní mzda dělníka. A vdova dávala dobrovolně desátek, dokonce se ani nejednalo o almužnu. To, co bylo vhozeno do třinácti pokladnic ve dvoraně žen, do nichž se přijímaly příspěvky do chrámové pokladny, bylo určeno na údržbu a poslání chrámu, nikoliv pro chudé. Není zajímavé, že chudá vdova dávala nejprve Hospodinu?

Sám Ježíš dával almužnu, i když lišky mají nory a nebeské ptactvo hnízda, ale Syn člověka neměl kam hlavu složit (srov.

Mt 8,20). Když Ježíš v Janově evangeliu řekl Jidášovi, aby rychle udělal to, co se chystá udělat, někteří z ostatních apoštolů se domnívali, že Jidášovi říká, aby koupil něco na velikonoční svátky, nebo aby něco dal chudým (srov. J 13,29), přičemž druhá domněnka je nesmyslná, pokud to nebyla běžná Pánova praxe. Možná se tak Jidášovi podařilo strčit ruku do pokladny, aniž by byl přistižen (srov. J 12,6). Místo aby dal peníze chudým, mohl si je vložit do vlastní kapsy.

Dávání almužny není vyhrazeno jenom laikům. V podobenství o milosrdném Samařanovi mohli kněz a levita, kteří šli kolem, udělat to, co Samařan. Biskupové, kněží, jáhni a řeholníci mohou a mají dávat almužnu. Římský biskup má svého almužníka. Možná by ho měli mít i ostatní biskupové.

Kdy je tedy člověk tak chudý, že se na něho nevztahuje povinnost dávat almužnu? Pro mě platí, že nemohu klesnout pod úroveň, kterou stanovili pákistánští metaři. Když jsem studoval teologii, navštívil nás na hodině řečtiny muž z Biblické společnosti a každému z nás dal zdarma výtisk Nového zákona v řečtině. Také nám vyprávěl příběh, a ač si nepamatuji, proč nám ho vyprávěl, na příběh samotný nikdy nezapomenu.

Několik pákistánských metařů se obrátilo ke Kristu. Následně se z Bible dozvěděli, že křesťané mají dávat almužnu chudým. Rozhodli se tedy, že část svých skromných příjmů vloží do fondu, z ně-

1 Sv. Jan Zlatoústý, *Hom.* 25., komentář k L 12,33.

2 Citováno v *Catena aurea* sv. Tomáše Akvinského, komentář k L 11,41.

Jacques-Louis David: Belisarius prosící o almužnu (1781)

hož budou darovat peníze lidem chudším než oni. Nevím teď přesně, kolik vydělával pákistánský metař, ale pochybuji, že to bylo o mnoho víc, než kolik bylo potřeba na udržení těl a duší jich samotných a jejich rodin, pokud si vůbec mohli dovolit rodinu založit.

V té době jsem byl „chudý student teologie“, dost chudý na to, abych bydlel v malém karavanu na něčí příjezdové cestě. Ale od té chvíle byla jakákoli výmluva, že jsem příliš chudý na to, abych dával almužnu, zcela vyvrácena. Měl jsem totiž jídlo, oblečení, střechu nad hlavou a dostatek peněz na všechny ostatní základní potřeby. Mohl jsem si „něco“ dovolit.

Každý z nás potřebuje začít s „něčím“, ať už je to jakkoli málo. Za dvě lepta chudé vdovy bychom si nekoupili ani jednoho vrabce (srov. Mt 10,29). Ale stejně jako v případě modlitby a půstu bychom se měli snažit růst i v dávání almužny. Pokud chceme růst v dávání almužny, pak stejně jako bychom se měli pravidelně modlit a postit, měli bychom se rozhodnout pravidelně dávat. Určete si, co budete dávat ze svého pravidelného příjmu a kterým příjemcům to věnujete. Nejprve plaťte Bohu a chudým, teprve potom ostatním. Pokud dostanete „neočekávaný příjem“, část z něj rozdejte.

Jako vysokoškolský učitel v zemi prvního světa bych měl být z celosvětového hlediska počítán mezi bohaté. Nebydlím sice ve vile, ale Bůh mi stále dává více peněz. Rozdáním části z nich se mohou stát

„bohatým v Božích očích“ (L 12,21). Když někteří moji přátelé prodali svůj dům, věnovali na charitu deset procent ze zisku. Buďte ochotni dát něco navíc, když se objeví nečekané, příležitostné potřeby.

Ještě více než částka, kterou dáváme, je pro získání jakéhokoli duchovního užítu rozhodující „ochota“, s níž dáváme. Jak napsal svatý Pavel: „Radostného dárce miluje Bůh“ (2K 9,7). V tom jen opakuje Tobita, který řekl svému synovi, „když prokazuješ milosrdenství, ať tvé oko nezavírá“ (Tob 4,7).

Almužna je služba, která v nás posiluje všechny teologické ctnosti. Roste v nás víra v Boží prozřetelnost, naděje v jeho věčnou odměnu a láska k němu i k bližním. Modlete se za to, kolik byste měli dávat. Možná budete překvapeni, jak moc při dávání almužny poroste vaše víra, naděje v odměnu a láska k Bohu a chudým.

Almužna je součástí naší cesty ke svatosti. Může být rozhodujícím krokem k hlubšímu obrácení k Bohu. Tak tomu bylo u svatého Martina z Tours, když byl ještě katechumenem, než se stal mnichem a poté dokonce i biskupem. Všichni bychom měli znát slavný příběh o jeho plášti. Martin byl římský kavalérista. Jednoho dne, když se uprostřed zimy blížil k branám města Amiens, potkal „chudáka bez oděvu“ a rozřízl svůj vojenský plášť napůl, aby se s ním rozdělil. Té noci se mu zdálo o Ježíši, který měl na sobě stejný poloviční plášť. Slyšel, jak Ježíš říká andělům: „Martin, který je zatím

jen katechumenem, mě oblékl do tohoto pláště.“³ Podle jeho životopisce Sulpicia Severa bylo Martinovi v době této události pouhých 18 let!⁴

Ba co víc, pokud nebudeme dávat almužnu, můžeme na sebe přivolat věčný trest (srov. Mt 25,31–46). Často a výmluvně o tom kázal svatý Jan Zlatoústý.

Chcete uctít Spasitelovo tělo? Nepohrdejte jím, když je nahý. Neuctívejte ho v kostele hedvábným rouchem, zatímco venku je nahý a otupělé zimou. Ten, který řekl: „Toto je mé tělo“ a učinil je tak svým slovem, je tentýž, který řekl: „Hladověl jsem, a nedali jste mi jíst. Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mě jste neudělali.“ Uctěte ho tedy tím, že se o svůj majetek podělíte s chudými. Bůh totiž nepotřebuje zlaté kalichy, ale zlaté duše.⁵

Na jiném místě v komentáři k podobnosti o boháči a Lazarovi říká: „Nedělit se s chudými o vlastní bohatství znamená okrádat chudé a připravovat je o živobytí; a to, co vlastníme, není jen naše, ale i jejich.“⁶

Staňme se tedy Božími almužníky a dávejme almužnu podle vzoru jeho štědrosti k nám. Čiňme tak s vírou a bez obav, neboť „Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vřdycy měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo... Všim způsobem budete obohacováni, abyste mohli být velkoryse štědrí“ (2K 9,8 a 11).

Peter McGregor
Homiletic & Pastoral Review
Přeložil Pavel Štíčka

Dr Peter John McGregor
přednáší dogmatiku, člen Komunity Emanuel

3 Sulpicius Severus, *Život sv. Martina*, kap. 3.

4 Sulpicius Severus, *Život sv. Martina*, kap. 2.

5 Sv. Jan Zlatoústý, *Homilie* 50, 3.

6 Sv. Jan Zlatoústý, *Čtyři promluvy*, 2.

VÝCHOVA KE KNĚŽSKÉMU CELIBÁTU PODLE DRUHÉHO VATIKÁNSKÉHO KONCILU

Rozmohl se nám tady takový nešvar. Systémové šíření nepravd o tom, na čem se otcové Druhého vatikánského koncilu skutečně usnesli.

Tento „živý narativ“ se již dávno stal stotisíckrát opakovanou a hluboce zažitou „pravdou“ například v otázce liturgického jazyka. Jednoznačný princip „užívání latinského jazyka ať je zachováno“ (*Sacrosanctum concilium* č. 36) nevyslovili zkosnatělí středověcí tmáři, nýbrž svými hlasy jej stvrdili otcové onoho tolik dynamického, světu otevřeného koncilu. A obdobně titíž osvícení a ducha doby rozpoznávající otcové hlasovali ve třech koncilních dokumentech ve prospěch „zpátečnického“ kněžského celibátu, a to v konstituci o církvi (*Lumen gentium* č. 42), velmi konkrétně pak v dekretu o službě a životě kněží (*Presbyterorum ordinis* č. 16), avšak rovněž v dekretu o výchově ke kněžství: „Bohoslovci, kteří podle posvátných a ustálených zákonů svého ritu přijímají úctyhodnou tradici kněžského celibátu, mají být s velkou pečlivostí vychovávaní k tomuto životnímu stavu“ (*Optatam totius* č. 10). Taková skutečně pečlivá výchova předpokládá, aby se na teologických učilištích či fakultách od svých vyučujících nedozvídali, že „celibát je pouze disciplinární ustanovení“, že „zrušení celibátu je jen otázkou času“, ba nebyli poučováni o tom, že „papež Pavel VI. si na koncilu otázku celibátu rezervoval pro sebe, protože věděl, že většina koncilních otců, biskupů, byla již tehdy pro jeho zrušení“. A kdo tedy odsouhlasil ony tři zmíněné dokumenty koncilu, hovořící o povinném celibátu? Snad si je vymyslel papež sám?

Ano, v otázce liturgie se podařilo „překonat“ koncilní otce liturgickými knihami, které překračují mnohé z toho,

Foto: © Zdeněk Poruba / Člověk a Víra

na čem se koncil usnesl. Tyto knihy mají papežské schválení, takže kněz „čelem k lidu“ a národní jazyk, zkrátka to, co koncil vůbec nepožadoval, nám zděmácnělo jako údajný výsledek koncilu, jakkoli třeba likvidaci oltářních mřížek nenařídili ani koncilní otcové ani žádný pokoncilní dokument. S tím celibátem už je to těžší. Proto je třeba se uchýlovat například k uvedeným bizarním konstrukcím o hodných proticelibátních otcích a zlém konzervativním papeži. Pojďme se však podívat, co o celibátu tito otcové moudře usnesli a papež s nimi svorně podepsal: „Ať jsou (bohoslovci) hluboce přesvědčeni, že mají tento stav přijmout vděčně, nejen jako příkaz církevního zákona, ale jako vzácný Boží dar, který

si mají pokorně vyprošovat a na který mají svobodně, velkomyslně a ochotně odpovědět z vnuknutí a za přispění milosti Ducha svatého.“ Seminaristé mají také být „upozorněni na nebezpečí, která zvláště v dnešní společnosti ohrožují jejich čistotu“ (*Optatam totius* č. 10). Bohužel to nejsou jen nebezpečí, která pocházejí zvnějšku, od „dnešní společnosti“, jak píše v době rozvíjející se sexuální revoluce koncilní otcové, přičemž roku 1965 užitě slůvko „dnešní“ opět prozrazuje jejich omámení tehdejší dobou a nedostatek smyslu pro nadčasovost.

Jedno nebezpečí zvnitřku již bylo uvedeno. Jestliže celibát je něčím tak nesnesitelným, že vyučující na teologických fakultách proti němu musí za rozpačitého přihlížení adeptů kněžství soustavně brojit, mohou takoví proticelibátní aktivisté zvolit akademickou dráhu třeba v jiné oblasti, než v oboru katolické teologie. Tam se snad mohou cítit komfortněji, ale zase nebudou mít proti

Povolání se ještě neusadilo, disciplína se ještě neupevnila, ale bohoslovec je třeba po dvou, třech letech vypuštěn „v ten zlý svět“, aby si zaexperimentoval.

Jejich život a práce nejen neutrpí celibátem žádnou škodu, ale naopak získají pevnější vládu nad svým duchem i tělem i plnější lidskou zralost a dokonaleji zakusí štěstí evangelia

čemu bojovat. Každopádně nedává smysl se v každé druhé větě zajíkat Druhým vatikánským koncilem a hlásat naprostý opak jasně vyjádřené vůle téhož koncilu.

Hrozí zde však ještě další nebezpečí zvnitřku, a tím je jakási posedlost „zralostí“ bohoslovců v průběhu jejich seminární výchovy. Je zcela logické, že mladí lidé jsou každý svým způsobem ještě pro život nepřipravení a nedisponují vždy dostatečnou stabilitou ve svých postojích a emocích. Avšak důležité není, zda je někdo mladší nebo starší, nýbrž zdali vykazují trvalou schopnost se směrem ke zralé a duchovní osobnosti rozvíjet. Proto je velmi nerozvážené, jsou-li bohoslovci donucováni k přerušování kontinuální formace, a to s úmyslem, aby si mimo seminář třeba i našli „známost“ a vyzkoušeli si to. Povolání se ještě neusadilo, disciplína se ještě neupevnila, ale bohoslovec je třeba po dvou, třech letech vypuštěn „v ten zlý svět“, aby si zaexperimentoval. Je velmi nezodpovědné hazardovat s křehkými a teprve se stabilizujícími povoláními. Koneckonců máme u nás jako zkušební laboratoř jednu z diecézí, která nemá jediného bohoslovce, snad

proto, že povolání zde opravdu nejsou, možná i proto, že mladší zájemci nejsou do semináře přijímáni pro automaticky diagnostikovanou „nezralost“. V téže diecézi však kvůli navázání „vztahu“ odešel již v pořadí druhý generální vikář ze služby. A kdo může být „zralejší“, než generální vikář, který je *alter ego* biskupa a který je jistě vybírán jako ten nejlepší z nejlepších kněží? Vidíme, že s tolik vzývanou zralostí je tomu opravdu poněkud jinak.

Povšimněme si fenoménu rozpadů manželství. Za socialismu se lidé brali příliš mladí a velmi často se rozváděli právě kvůli mladické nezralosti. Dnes se naopak berou příliš staří a rozvádějí se ještě více, tentokrát ovšem kvůli osobní „přezralosti“. Podobně je tomu i s opouštěním bohoslovecké přípravy či kněžské služby. Spíše než cedit komára „zralosti“ našich bohoslovců, žijících ještě čistým duchovním ideálem, je třeba se podívat na velblouda „přezralosti“ kněží, kteří často dosahují i významných funkcí, navenek bývají úspěšní, avšak právě proto, že už jsou tak „zralí“ a zkušení, a právě proto, že ve své kněžské kariéře dosáhli

prakticky všeho, co jen si mohli přát, zjistili, že jim chybí k nirváně spokojenosti v tom dobrém bydlu ještě ono „navázání vztahu“.

Nechme nakonec ještě jednou promluvit koncilní otce, kteří jasně ukazují, jak mají bohoslovci k celibátu přistupovat a jak mají bohoslovce k celibátu vést jejich seminární představení: „Mají se naučit s pomocí božských i lidských prostředků zabudovat život bez manželství do celku své osobnosti tak, že jejich život a práce nejen neutrpí celibátem žádnou škodu, ale spíše naopak získají pevnější vládu nad svým duchem i tělem i plnější lidskou zralost a dokonaleji zakusí štěstí evangelia“ (*Optatam totius* č. 10). Toto je skutečná zralost podle učení koncilu. Je konečně už načase zavést o Druhém vatikánském koncilu „pravdivý narativ“.

P. Stanislav Příbyl

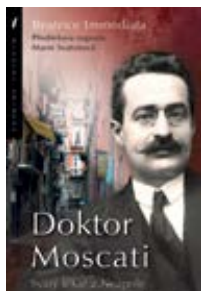
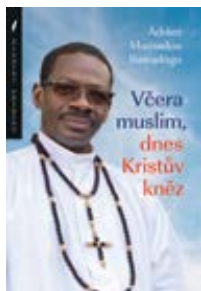

Doc. JUDr. Stanislav Příbyl,
Ph.D., Th.D., J.C.D.

rektor kostela Nanebevzetí Panny Marie na Karlově v Praze, soudce Metropolitního církevního soudu

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Adrien Mamadou Sawadogo: Včera muslim, dnes Kristův kněz

Z upřímně věřícího muslima se stal kněz a misionář působící v rodné Africe. Je to Bůh, kdo vždy zvítězí, tvrdí otec Adrien. Tohle motto si zvolil, když se rozhodl převyprávět dobrodružství svého obrácení ke Kristu a povolání ke kněžství. Rád zdůrazňuje: „Nejde tu ani o vítězství křesťanství, ani o prohru islámu, ale o uskutečnění Božího díla.“

Brož., 88 s., cena 225 Kč

Beatrice Immediata: Doktor Moscati

Josef Moscati se nedožil padesátky, ale vepsal se do paměti Neapole a svým působením si vysloužil přezdívku „lékař chudých“. K jeho hrobu proudí poutníci z celého světa.

Brož., 200 s., cena 249 Kč

TŘICET LET KATOLÍKEM: LEKCE, KTERÉ JSEM SI OSVOJIL

Před třiceti lety jsem udělal nejlepší rozhodnutí svého života.

Poté, co jsem se teprve potřetí v životě pomodlil růženec, jsem se rozhodl připojit ke katolické církvi. Na tu chvíli, která tak zásadně změnila dráhu mého života, nikdy nezapomenu.

Nezapomenu ani na katolický optimismus, který tehdy v církvi překypoval. Začínala se prosazovat organizace *Catholic Answers* (Katolické odpovědi) Karla Keatinga, lidé mezi sebou (na kopírovaných kazetách) šířili svědectví Scotta Hahna o jeho obrácení a celosvětový vliv papeže Jana Pavla dosahoval vrcholu. O třicet let později si však kladu otázku: kam se všechny ten optimismus poděl?

Roku 1992 papež Jan Pavel II. právě porazil komunismus a své hojné obdarování nasměroval k boji s kulturou smrti. Během několika příštích let sepsal obrovské množství papežských textů, které se týkaly tehdejších významných debat, počínaje *Veritatis Splendor* přes *Evangelium Vitae* až po *Fides et Ratio*. Míra jeho morální autority ve světě byla pravděpodobně nejvýznamnější ze všech papežů od středověku.

Když papež v srpnu 1993 dorazil do Denveru, byl jsem ohromen: toho roku jsem při velikonoční vigílii oficiálně vstoupil do katolické církve a nikdy nezapomenu, co jsem prožil jako jeden ze statisíců katolíků, kteří všichni nadšeně vítali svatého Otce v Americe. Toto nadšení nebylo pouze povrchní: v devadesátých letech bylo do církve každoročně přijímáno víc než sto padesát tisíc Američanů.

Dále, u kormidla Kongregace pro nauku víry byl kardinál Ratzinger a cítili jsme jistotu, že šílenství sedmdesátých a osmdesátých let bude brzy minulostí. Slychali jsme sliby, že s Janem Pavlem II.

Foto: Klara Kalinova / Člověk a Víra

v čele a Ratzingerem jako jeho pravou rukou určitě brzy zakusíme „nové jaro“. Zdálo se, že opouštíme temnou zimu po druhém vatikánském koncilu a čekají nás jasnější dny. Být katolíkem bylo tehdy skvělé.

Samozřejmě teď zpětně víme, že pod povrchem nebylo všechno tak růžové. Brzy po skončení tohoto desetiletí propukla na veřejné scéně krize se sexuálním zneužíváním. Zatímco jsme si v devadesátých letech naivně mysleli, že problémy v církvi už máme za sebou, byli v ní kněží, kteří zneužívali mladistvé, a slabí, zkorumpovaní biskupové je přesouvali z jedné farnosti do druhé, ve snaze tyto zločiny zakrýt.

Jan Pavel II. a Ratzinger měli zápach zneužívání dokonce i přímo pod nosem.

Marcial Maciel, zakladatel řádu Legionáři Kristovi, byl superstar s výslovnou podporou papeže a Vatikánu. Tento netvor však vedl dvojí život a zneužil bezpočet mladých lidí.

A navzdory snahám sdružení, jako jsou například *Catholic Answers*, je v mnoha katolických farnostech stále ještě normou heretické a mdlé katolictví. Na farách a v diecézních úřadech po celé zemi (a po světě) lze často čekat přinejlepším zředěné katolictví, přičemž druhou možností obvykle bývá vyložene heretická verze.

Vedle krize se zneužíváním, která za vlády Jana Pavla II. doutnala v celé církvi, vidíme při pohledu zpět také určité znepokojivé otázky spojené s jeho pontifikátem. Jeho mezináboženská setkání v Assisi pomohla mezi katolíky pěstovat náboženskou lhostejnost. Mnozí biskupové, jež vybral, aby řídili důležité diecéze, skončili jako hrozní pastýři, kteří své diecéze zpusťovali. Tradiční latinskou mši udržoval v ghettech.

Naším vzorem je Ježíš Kristus, nikoli nějaký člověk. To znamená, že musíme být transparentní a občas nechat vyvětrat naše špinavé prádlo.

Foto: Anicka Guthrie / Člověk a Víra

Statisíce konvertitů nás tehdy oslňovaly, ale faktem je, že mnozí z těchto konvertitů církev brzy opustili a mnozí z těch, kdo byli katolíky od kolébky, houfně odcházeli. Po roce 2000 pak tento soustavný exodus přerostl v úprk, kdy miliony katolíků úplně opustily víru.

Jak se tedy dnes, kdy jsme možná ubitější a cyničtější, vypořádat se svou minulostí? Jak se poučíme z toho, co se tehdy dělo, aby se situace změnila?

Za prvé můžeme dělat totéž co většina církevních představitelů a prostě všechny špatné zprávy ignorovat. Když člověk poslouchá běžné biskupské kázání, myslí by si, že v církvi je od 2. vatikánského koncilu všechno fajn a jen se to ještě zlepšuje. Tolik biskupů chválí své „dynamické“ farnosti a „věrné“ diecéze, že by vám nikdo nemohl vyčítat představu, že tam jsou lavice plné k prasknutí.

I když špatné zprávy přicházejí, naši biskupové je překrouťte ještě s větší razancí, než když Jen Psakiová mluví o výši inflace. Názorným příkladem je označování snah zavřít farnosti ve významných diecézích. V Chicagu „Obnovte mou církev“. Orwell by byl hrdý.

I když si však historické nedostatky poctivě připustíme, nemůžeme se chovat jako stoupenci kritické rasové teorie, kteří v minulosti vidí jen zlo. Množství dobrého z katolictví devadesátých let by nemělo být opomíjeno ani pošpiňováno.

Jedním z nejlepších rysů té éry bylo, že jsme měli papeže, který vzdoroval tehdejšímu nezdravému kulturním proudům.

Postavil se proti komunismu a postavil se proti kultuře smrti. Inspiroval bezpočet katolíků (i nekatolíků) k témuž. V hnutí pro život převládli katolíci a bylo pro ně posilou, že mají svatého Otce, který aktivně usiluje o totéž jako oni.

Být katolíkem bylo také nakažlivě radostné. Ano, zčásti to bylo tím, že jsme přehlíželi problémy číhající v přítomnosti – problémy, které teď jsou mnohem viditelnější –, a zčásti na to mělo vliv hvězdné postavení papeže, ale být následovníkem Ježíše Krista v jeho církvi znamenalo opravdovou radost. V dnešní církvi, zmítané skandály, se na tuto radost často zapomíná.

Lekce z devadesátých let by měly být jasné

Za prvé, církev je nejsilnější, když si určuje svou vlastní cestu, místo aby napodobovala svět. S rostoucím totalismem po celém světě musíme mít odvalu vzdorovat, jako to dělal Jan Pavel II.

Také musíme mít opravdové nadšení pro víru. Ne povrchní nadšení, které zasuává problémy pod koberec nebo které je založeno na papeži v pozici hvězdy, nýbrž takové, které pramení z nadpřirozených milostí, jež nám ve své církvi daruje Kristus.

Stejně tak musíme být kritičtí i vůči hrdinům, jako byl papež Jan Pavel II., a zároveň oceňovat všechno dobré, co dělali. Nejsme „straničtí katolíci“, kteří otrocky následují – nebo otrocky odmítají – toho či jiného vůdce. Naším vzorem je Ježíš Kristus, nikoli nějaký člověk.

To znamená, že musíme být transparentní a občas nechat vyvětrat naše špinavé prádlo, s vědomím, že pravda nás osvobodí. Dosud se objevují případy zneužívání, které jsou zakrývány, a mnozí odmítají uznat ubohý stav dnešní církve. Pokud neuvidíme, jak je situace špatná, nemůžeme ji změnit.

Posledním poučením je, že herezi musíme brát vážně. Kongregace pro nauku víry kardinála Ratzingera navzdory jeho pověsti jako „Božího rotvajlera“ udělala málo pro to, aby se v jeho době v církvi hereze přestala šířit. Samozřejmě, nyní žijeme v době, kdy hereze vzniká v samotném Vatikánu, ale v konečném důsledku nikdy nebudeme schopni církev opravdu obnovit, pokud si neuvědomíme, jak ničivě na ni hereze působí.

Ve světle dnešních problémů občas dostávám otázku, zda jsem rád, že jsem se stal katolíkem. Odpovím takto: Je možné, že kdybych v roce 1992 viděl budoucnost církve, možná bych váhal, zda se katolíkem stát. Ale to jen proto, že bych tu budoucnost viděl lidskýma očima, a ne očima víry. To, že jsem tehdy žil jako katolík, mi přineslo požehnání k tomu, abych jako katolík dokázal žít.

Pro konvertity, kteří jako já přišli do církve v devadesátých letech, to bylo jako Květná neděle – svět zpíval chvály církve. Když se církev přiblížila k Velkému pátku, mnohé z těch chval ustaly a řada učedníků odpadla. Avšak dnešní konvertité, kteří přicházejí do církve, když prochází utrpením, vědí, do čeho jdou, a dali Bůh, budou schopni ten kříž přijmout.

Bez ohledu na to, jak truchlivě někdy situace vypadá, musíme všichni pamatovat, že Velikonoce přijdou.

*Eric Sammons
Crisis Magazine
Přeložila Alena Švecová*

*Eric Sammons
šéfredaktor Crisis Magazine
a ředitel Crisis Publications, spisovatel*

MODLEME SE ZA KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ, ALE PAK I ZA KNĚŽSKÁ SRDCE

Je to rok, co Španělsko otevřelo cestu tzv. asistované sebevraždě, eutanázii. Do dnešního dne zde bylo provedeno 180 usmrcení, uvádí ministryně zdravotnictví. Důstojná smrt už není ta, která je v kruhu rodiny, po zaopatření svátostmi, ale se po smíření s vlastním životem, který žel Bohu vždy provází také nějaká zakopnutí, řekněme to otevřeně: hříchy, ale ta, při které nikoho neobtěžujeme a o našem skonu informuje až kus černobílého papíru (nanejvýš). Podle ministryně je ovšem přidaná hodnota eutanázie i to, že 22 zabitých lidí na vlastní žádost darovalo své orgány, což umožnilo 68 transplantací. Moc té oblasti nerozumím, jen si říkám, že se argumentace okolo eutanázie vždy tak nějak opírala o to, že žadatelé jsou nevyлéčitelně nemocní, vážně nemocní nebo na konci života. Takový dárce orgánů musí být ale v určitém ohledu vlastně docela fit, ne? Že se eutanázie spojuje s otázkou umělých potratů, které taky znamenají, že jsou na žádost života za asistence lékaře zbaveni lidí, je známo. Španělsko, podobně jako většina evropských zemí, v oblasti ukončení života na jeho počátku žádná zvláštní opatření nezavádí. Pro ukončení života nemocného či starého člověka se sejde regionální posudková komise. Chtělo by to nějakou vyváženost, řekla bych. A k těm ukončením těhotenství: jak víte, v roce 1973 byl v USA po soudní kauze známé jako Roe vs. Wade povolen potrat napříč federací, resp. kdy bylo právo na potrat zaneseno do Ústavy. Na Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova 2022 toto rozhodnutí bylo Nejvyšším soudem USA zrušeno. Téměř po padesáti letech! Bohu díky! Co to znamená? Budete možná skrze média konfrontováni s tím, že jde o návrat do středověku, že ženy budou nuceny donosit nechtěné

Kněžské a jáhenské svěcení 18. 6. 2022, katedrála sv. Petra a Pavla v Brně.
Foto: Dušan Kadlec / Člověk a Víra

děti, že je to omezení reprodukčních práv a nepřijatelná cesta nazpátek. Nenechte se obalamutit. Toto rozhodnutí znamená jediné: otázka právní úpravy potratů se přesouvá do kompetence lidí a jimi zvolených zástupců jednotlivých států, nejde o žádný zákaz, pouze o spravedlivou decentralizaci moci.

Radio Vatikán přineslo rozhovor s kardinálem Lazarem Ju Hungsikem, prefektem Dikasterie pro kleru, který mj. k otázce povolání prohlašuje:

Jste znepokojen poklesem počtu kněžských povolání v mnoha částech světa?

– Ano, mám velké obavy. Téměř ve všech zemích povolání ubývá. Přesto chce mnoho mladých lidí napodobovat dobré příklady, o které není nouze. Jde tedy o to, nabídnout jim dobré příklady, tedy věrohodná svědectví těch, kteří žijí evangelium celistvě a umí tak ukázat, že Bůh je láska a že být s ním je naše jediné

dobro, jediné pravé štěstí lidského srdce.

Jak může z tohoto pohledu pomoci formační zkušenost ze semináře?

– Seminář není továrna, kde se vyrábějí kněží, ale spíše místo, kde žijí Ježíšovi učedníci a kde se postupně stávají jeho apoštoly. Proto je v semináři třeba především žít podle Slova, a to jak osobně, tak v životě společenství. Je totiž důležité dobře žít komunitním životem i v seminářích s malým počtem studentů. Jestliže celibát znamená také zřeknutí se lidské rodiny, aby se ovšem vytvořila větší rodina, musí se toto vědomí rodit a rozvíjet v srdcích kandidátů kněžství již v prvních letech formace.

Je čas kněžských svěcení, čas primičních mší svatých. Modleme se za kněžská povolání, ale pak i za kněžská srdce, zejména za ta unavená, přetížená, zmatená a bolavá.

–zd–